

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 54/22
23.2.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: др Миодрага Мајића, председника већа, Снежане Јовановић, Душанке Ђорђевић, Зорана Ђорђевића и Оливере Анђелковић, чланова већа, са вишим саветником-записничарем Тањом Славковић, у кривичном предмету против **окривљеног АА** због кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114 тачка 5 КЗ у вези члана 30 КЗ, решавајући по жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА адвоката Жељка Мијатовића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, К бр.195/20 од 15.11.2021. године, у седници већа одржаној у смислу члана 447 ЗКП у одсуству уредно обавештеног заменика Апелационог јавног тужиоца у Београду, донео је већином гласова дана 23.02.2022. године

ПРЕСУДУ

Поводом жалби јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА адвоката Жељка Мијатовића, а по службеној дужности **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Вишег суда у Београду К бр.195/20 од 15.11.2021. године, само у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што Апелациони суд у Београду отклања одлуку о опозивању условне осуде која је окривљеном АА изречена пресудом Првог основног суда у Београду К бр.1465/18 од 15.01.2019.године, па окривљеног АА због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121 став 2 КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим применим цитираних законских прописа и одредби чланова 4, 42, 54, 55 и 63 КЗ **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) месеци у коју казну му урачунава време проведено у притвору по решењу судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп бр.452/19 од 15.10.2019.године, а који му се рачуна од 14.10.2019.године, па до упућивања у завод за извршење кривичних санкција, а најдуже док не истекне време трајања казне изречене овом пресудом, док се жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА адвоката Жељка Мијатовића одбијају као неосноване и првостепена пресуда у преосталом непреиначеном делу, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К бр.195/20 од 15.11.2021.године окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121 став 2 КЗ за које дело му је првостепени суд утврдио казну затвора у трајању од 4 године и 6 месеци, а потом му је применом одредбе члана 67 став1 КЗ опозвао условну осуду која му је изречена пресудом Првог основног суда у Београду К бр.1465/18 од 15.01.2019.године и казну затвора у трајању од 6 месеци узео као утврђену, па је потом окривљеног осудио на јединствену казну затвора у трајању од 4 године и 10 месеци у коју казну му је у смислу одредбе члана 63 КЗ урачунао време проведено у притвору по решењу судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп бр.452/19 дод 15.10.2019.године, а који му се рачуна од 14.10.2019. године када је лишен слободе, па надаље.

Првостепеном пресудом окривљени АА је у смислу одредби члана 264 ЗКП у вези члана 261 и 262 став 2 ЗКП обавезан да плати трошкове кривичног поступка о чијој висини ће првостепени суд одлучити накнадно посебним решењем.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-јавни тужилац ВЈТ-а у Београду због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу ВЈТ-а у Београду, побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

-бранилац окривљеног АА адвокат Жељко Мијатовић из свих законом предвиђених разлога са предлогом да Апелациони суд у Београду као другостепени усвоји жалбу, побијану пресуду преиначи и окривљеном АА изрекне блажу кривичну санкцију.

Бранилац окривљеног АА адвокат Жељко Мијатовић благовремено је доставио суду одговор на жалбу јавног тужиоца ВЈТ-а у Београду са предлогом да се иста одбије као неоснована.

Апелациони јавни тужилац у Београду је писаним поднеском Ктж бр.64/22 од 24.01.2022.године предложио да Апелациони суду Београду усвоји жалбу јавног тужиоца ВЈТ-а у Београду, првостепену пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање а да се жалба браниоца окривљеног АА адвоката Жељка Мијатовића одбије као неоснована.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 447 ЗКП у одсуству уредно обавештеног заменика Апелационог јавног тужиоца у Београду, на којој је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом, жалбама, одговором на жалбу и изјашњењем АЈТ-а у Београду у писаном поднеску, након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, нашао:

-жалбе су неосноване.

Жалбеним наводима јавног тужиоца ВЈТ-а у Београду побија се првостепена пресуда и указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и то не само у погледу постојања намере окривљеног, већ и по питању постојања квалификаторних околности, као и на учињену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, обзиром да су разлози о одлучним чињеницама потпуно нејасни и у знатној мери противуречни, тако да за сада није могуће испитати законитост и правилност побијане пресуде. У жалби се надаље указује да је првостепени суд побијану пресуду засновао на оним чињеницама које произилазе из исказа окривљеног АА, фактички потпуно занемарујући исказе оштећеног и два сведока, јер је из оптужнице избацио чињенице које произлазе из исказа три сведока, прелазећи преко тога и верујући само ономе што је окривљени рекао. Окривљени се у фази истраге бранио ћутањем, док је на главном претресу изнео одбрану којој је суд поверовао ценећи је као "искрено држање окривљеног" јер је признао предузимање радње кривичног дела за које је осуђен побијаном пресудом, чиме је према закључку првостепеног суда допринео бржем и лакшем утврђивању чињеничног стања". Овакав закључак првостепеног суда је погрешан јер је потпуно нејасно на основу којих чињеница првостепени суд заузима такав став који је противуречан осталим изведеним доказима, пре свега исказима саслушаних сведока. Првостепени суд изводи закључак да су неспорне тврдње тужиоца да је окривљени критичном приликом нанео убодну рану оштећеном, да се окривљени и оштећени познају дуги низ година, да су имали неспоразум услед којег су прекинули контакт и дружење, као и да је несумњиво утврђена чињеница да убодна рана коју је окривљени нанео оштећеном у време наношења представља тешку телесну повреду опасну по живот. Међутим првостепени суд сматра да током поступка није доказана тврдња тужиоца да је окривљени предметну повреду оштећеном нанео из безобзирне освете, као ни да је на тај начин покушао да га лиши живота. Суд погрешно сматра да се оваква тврдња о безобзирној освети базира на наводу оштећеног ББ да му је окривљени раније обио стан, и да га је он пријавио полицији, због чега му је претио затвор, а што је потврдила и сведок ВВ због чега је окривљени хтео да га казни. Тврдња тужиоца о безобзирној освети се базира на изговореним речима окривљеног у време извршења кривичног дела, а да је изговорио речи на начин како се то тврди у оптужници потврђује у свом исказу сведок ГГ, тако да је првостепени суд случајно или намерно потпуно занемарио да је сведок ГГ изјавио шта је чуо, и да је рекао "виши момак", а при томе се радио сведоку који је непристрасан и објективан. Погрешан је закључак првостепеног суда о недостатку било ког другог доказа у прилог једне или друге тврдње тужиоца јер је суд промашио тему шта тужилац тврди бавећи се разлогом ранијег "сукоба" између окривљеног и оштећеног, а да при томе није закључио да је сукоб очигледан без обзира на постојање разлога. Такође је погрешан закључак да није било доказа за тврдњу да је окривљени желео да казни оштећеног, односно да је желео да му се освети. Осим тога нејасан је и погрешан закључак првостепеног суда да окривљени није имао намеру да оштећеног лиши живота. Из необјашњивих разлога првостепени суд је поклатио веру одбрани окривљеног у овом делу у коме је навео да му се учинило да је оштећени посегао за нечим иза леђа, и да му није била намера да озбиљно повреди оштећеног. Надаље иако је поверовао окривљеном, првостепени суд ипак налази да је окривљени према извршеном кривичном делу на несумњив начин поступао са директним умишљајем

као обликом виности, јер је био свестан да убадањем оштећеног оштрицом замахнутог оружја из непосредне близине може му нанети тешку телесну повреду која је опасна по живот и хтео је наступање такве последице, имајући у виду нож као средство и то да је у питању нож дужине 23 цм и дужине сечива 13 цм који је толике дужине величине и дужине сечива да је потпуно неупитно да није у питању ножић који може да нанесе секотине или резотине, већ је толике дужине сечива да се употребом на телу може да нанесе озбиљна убодина без обзира на део тела, а нарочито ако узмемо у обзир да је убодина нанета из налета од стране човека више и крупније конституције од оштећеног и сасвим је логично да је при томе дошло до повређивања више виталних органа с обзиром на дужину сечива, интензитет убадања, а нарочито локацију убода са улазним отвором у доњем делу левог бочног прсног предела, па се сходно наведеном у жалби тужиоца предлаже као у жалби укидање првостепене пресуде и враћање првостепеном суду на поновно одлучивање.

Апелациони суд у Београду је ценио изнете жалбене наводе јавног тужиоца ВЈТ-а у Београду, али је нашао да су исти неосновани имајући у виду да је првостепени суд током поступка ценио све изведене доказе, како појединачно, тако и у међусобној повезаности, па је на несумњив начин утврдио чињенично стање, како је то ближе и наведено у изреци првостепене пресуде.

Оптужним актом јавног тужиоца ВЈТ-а у Београду окривљеном је стављено на терет да је извршио кривично дело тешко убиство у покушају из члана 114 тачка 5 КЗ у вези члана 30 КЗ, јер је критичном приликом, дана 13.10.2019.године покушао да лиши живота оштећеног ББ из безобзирне освете, мислећи да га је оштећени пријавио полицији да је извршио кривично дело и да ће да добије казну затвора, због чега је хтео да га казни, па је притрчао оштећеном и једном руком га ухватио за једно раме, а другом руком привукао према себи, у ком тренутку је оштећени подигао руке, када му је окривљени ножем дужине сечива 13 цм у десној руци задао убод у леви бочни прсни предео, наневши му тешку телесну повреду опасну по живот, обраћајући му се тада речима: “Јебем ли ти маму у пичку, наместио си ме, због тебе ћу доботи пет година” након чега се одвојио од оштећеног, говорећи му: “Шта је пичкице, само сам те мало посекао, шта кукаш”, након чега је окривљени побегао, али је убрзо сустигнут од стране полиције и ухапшен.

Окривљени АА током поступка није спорио време, место и начин nanoшења повреда оштећеном, али је навео да није имао намеру да лиши живота оштећеног. Објаснио је да је повреду нанео кухињским ножем који је непосредно пре тога узео из кухиње пријатеља код којег се налазио у стану, да није имао намеру да нож заиста употреби, али га је узео јер је претпоставио да и ББ име нешто код себе пошто га познаје и знао је да често носи оружје. Изашао је испред зграде, пришао ББ у намери да му каже да оде одатле, пошто су људи који су се налазили у стану имали страх од њега, да је после разговора који је трајао три или четири минута ББ левом руком посегнуо иза леђа, што је схватио као “алудирање” на нешто и због тога га је левом руком ухватио за десно раме, једном убо ножем у пределу леве стране трупа у нивоу ребара и потом се одмакао. Није помогао ББ јер је он и даље стајао на ногама и мислио је да му је нанео секотину јер није видео крв.

У вези са изнетим првостепени суд је прихватио налазе и мишљења судских вештака др Ђорђа Алепмијевића и др Светислава Мишковића налазећи да су они дати у складу са правилима науке и струке, да су јасни, детаљни и одређени, тим пре што странке током поступка нису имале примедбе на исте. На основу спроведених судско-медицинских вештачења првостепени суд је као неспорно утврдио да је оштећени ББ критичном приликом задобио тешку телесну повреду опасну по живот у виду једне ране – убодине грудног коша и трбуха са улазним отвором у доњем делу левог бочног прсног предела, дуж чијег канала је дошло до отварања леве половине грудне и трбушне дупље, те до повређивања пречаге (дијафрагме), слезине, желуца и гуштераче, као и да је повреда нанесена најмање једнократним активним дејством шиљком и оштрицом механичког оруђа, које је могло бити предметни кухињски нож (траг бр.4). Утврђено је да је у моменту задобијања ове повреде оштећени ББ левом бочном страном трупа био изложен дејству повредног оруђа, с тим што се његова лева рука није налазила уз тело – бочну страну трупа већ у неком од положаја који су омогућили приступ левом бочном прсном пределу (на пример одрученом или подигнутом у рамену и слично) да се повредилац (окривљени) могао налазити лицем у лице окренут према оштећеном уколико је повреду нанео држећи нож десном руком и да растојање између оштећеног и повредиоца није било веће од дужине испружене руке, увећане за дужину повредног оружја (ножа). Након задобијања ове повреде оштећени ББ је био способан да се креће и да предузима друге активне радње, с тим што је протеком времена од повређивања дошло најпре до развоја малаксалости, а потом клонулости и развоја шока. У медицинској документацији сачињеној приликом пријема оштећеног у КЦС констатовано је да је оштећени висок 160 цм.

Првостепени суд је у вези са изнетим прихватио исказе сведока ГГ и ДД налазећи да су они објективни и непристрасни, довољно одређени и детаљни у мери у којој су се могли изјашњавати о предметном догађају и непосредним сазнањима и опажањима у вези истог, тим пре што је реч о сведоцима који немају лични интерес у погледу исхода овог кривичног поступка. Из исказа сведока ГГ произилази да се окривљени (младић за главу виши од момка са девојком, како га описује) залетео на оштећеног који се није бранио, да су приликом налета окривљени и оштећени били окренути један ка другом, да су били у краћој вербалној расправи током које је окривљени кривио оштећеног за неки затвор, док је оштећени говорио да није крив, да су се након убода оштећени и девојка лаганим кораком удаљили, као и да је запазио да је “нападач био узбуђен, ван себе, гестикулирао је рукама”, док из исказа сведока ЂЂ а произилази да је критичном приликом провео извесно време са окривљеним пре него што су дошли у његов стан, да су конзумирали марихуану, да су пили пиво и ракију, да су седели у дневној соби, да су зачули да неко испред зграде виче и звижди, да су потом схватили да је ББ испред зграде, да није знао да ће ББ те вечери доћи испред зграде (иако се то и раније дешавало), да је престао да се дружи са ББ јер је био проблематичан и конзумирао опојне дроге, да је окривљени изашао из стана нормалним ходом, не помињући ББ, да је рекао да ће се брзо вратити и да је оставио свој телефон у стану, да није видео да је окривљени улазио у кухињу и да је узео нож, али да је нож којим је окривљени убо оштећеног, исти као и ножеви које има у кухињи. Такође је утврђено да се кухиња налазила на левој страни у односу на дневну собу, да су врата кухиње одмах до улаза у дневну собу, да претпоставља да су врата кухиње те вечери била отворена, да се трпезаријски сто налазио у непосредној близини улазних

врата у кухињи са десне стране, тако да је могуће да је АА – окривљени у пролазу ка излазу из стана простим пружањем руке без улажења у кухињу узео нож са стола.

Првостепени суд је такође прихватио исказ сведока ЕЕ као искрен, логичан и убедљив, иако је реч о оцу окривљеног, у којем исти наводи не познаје оштећеног ББ, али да му је познато посредно из мајчине приче да су се његов син и оштећени дуго дружили и да им је ББ доста помагао уз новчану надокнаду, да је са својим сином-окривљеним АА имао редовну комуникацију, иако нису живели заједно, да никада нису имали проблема, осим када је његов син био под утицајем опојних дрога и да му никада није спомињао да је у свађи или да је имао сукоб са оштећеним ББ. Првостепени суд је такође прихватио и исказе сведока оштећеног ББ и ВВ налазећи да су они искрени и објективни у мери у којој је то могуће обзиром да је њихова перцепција засигурно морала бити ометана чињеницом да су учесници догађаја у коме је оштећени задобио тешку телесну повреду, што је и довело до предимензионираног навода и субјективног доживљаја да је окривљени два пута убо оштећеног, иако је на основу медицинске документације и обављеног судско-едицинског вештачења утврђено да је оштећени критичном приликом задобио једну убодну рану. Из исказа сведока оштећеног произилази да окривљеног АА познаје цео живот, да су се раније дружили и помагали, али да су прекинули контакт и пре предметног догађаја се нису видели извесно време, а што је у свом исказу потврдила и сведок ВВ. Надаље из исказа оштећеног произилази да су претходно били испод прозора стана ЂЂ и да је оштећени како наводи сведок ВВ, а што је сагласно исказу сведока ЂЂ, дозивао ЂЂ, да су потом кренули и да у првом тренутку нису ни схватили да им је пришао окривљени, нити су видели да има нож, да је окривљени ухватио оштећеног за лево раме, другом руком га привукао к себи, да је оштећени подигао руке и да га је окривљени у том тренутку убо, да на њихову молбу окривљени није хтео да позове помоћ уз коментар да га је “само посекао”, да су се они мало удаљили и сачекали хитну помоћ, као и да су сигурни да је окривљени у том тренутку био под утицајем наркотика.

По оцени Апелационог суда у Београду, имајући у виду све наведено првостепени суд изводи правилан закључак да окривљени АА није поступао по раније осмишљеном плану, већ је реаговао импулсивно у ситуацији када није знао да ће оштећени предметне вечери доћи испред зграде сведока ЂЂ, када нож којим касније повређује оштећеног узима са кухињског стола при изласку из стана, када је био под дејством алкохола и опојних дрога, што потврђује сведок ЂЂ услед чега је био измењеног понашања, а што наводи и оштећени, као и сведоци ВВ и ГГ, односно реагујући у стању повишене емоционалне напетости, чему је допринело акутно напито стање окривљеног и дејство психоактивне супстанце, што је и довело да смањене урачунљивости окривљеног, те додатно имајући у виду да долази до краће расправе са оштећеним и да окривљени реагује на потенцијално угрожавајуће понашање оштећеног који подиже руке, како и сам оштећени наводи "и левом руком посеже за левим куком", како наводи окривљени, те посебно имајући у виду нанете повреде, убодине са улазним отвором у доњем делу левог бочног прсног предела, уз чињеницу да је окривљени прилично крупније грађе од оштећеног што наводи и сведок ГГ описујући окривљеног као младића за главу вишег од младића са девојком, при констатовању о висини оштећеног од 160 цм, што значи да је повреду могао нанети у део тела у којем се налазе витални органи, те посебно имајући у виду да је нанео једну повреду ножем, не настављајући даље повређивање оштећеног, иако је у том тренутку

и даље у стајаћем положају, већ окривљени одустаје од даљег повређивања и удаљава се уз коментар оштећеном: "шта је пичкице, само сам те мало посекао, шта кукаш, првостепени суд изводи правилан закључак да окривљени није поступао у намери да оштећеног лиши живота из ког разлога је поклатио веру одбрани окривљеног у делу у ком је навео да му се учинило да је оштећени посегнуо за нечим иза леђа и да му намера није била да озбиљно повреди оштећеног, тако да се правилност утврђеног чињеничног стања не доводи у сумњу жалбеним наводима тужиоца из већ наведених разлога, које у свему као правилне прихвата и овај суд, као другостепени.

По оцени Апелационог суда у Београду као другостепеног првостепени суд је подводећи утврђено чињенично стање под правну норму извео правилан закључак да је окривљени својим поступањем, наношењем убодне ране оштећеном са улазним отвором у доњем делу левог бочног прсног предела остварио елементе кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121 став 2 КЗ, јер је оштећеном ББ нанео тешку телесну повреду услед које је доведен у опасност његов живот и тело, при чему је окривљени увреме извршења кривичног дела био у стању у којем му је урачунљивост била очувана (иако смањена до степена битног, али не битно како је утврђено вештачењем), да је поступао са директним умишљајем и да је био свестан да је његово дело забрањено, те тако не постоје околности које би искључивале кривицу окривљеног, окривљеног је правилном применом одредбе члана 22 КЗ за наведено кривично дело огласио кривим, о чему је у образложењу побијане пресуде насупрот изнетим жалбеним наводима јавног тужиоца ВЈТ-а у Београду којима се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, оцена изведених доказа, као и правна квалификација дела, дао детаљне, јасне и аргуменоване разлоге.

Жалбеним наводима браниоца окривљеног АА адвоката Жељка Мијатовића побија се првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији тако што се истиче да је изречена казна затвора према окривљеном превисоко одмерена, да окривљени приликом извршења кривичног дела није показао упорност, односно да је кривично дело било резултат импулса и тренутка, али у првом реду чињенице да се окривљени критичном приликом налазио у стању смањене урачунљивости. Надаље треба имати у виду и понашање окривљеног после извршења кривичног дела, да се практично сам предао полицији, да је указао где је одбацио нож, да је признао извршење кривичног дела за које је осуђен, да је изразио кајање и жељу да свој живот доведе у ред, тако да је јединствена казна затвора у трајању од 4 године и 10 месеци према окривљеном превисоко одмерана, при чему се блажим кажњавањем окривљеног ни на који начин не доводи у питање остваривање сврхе кажњавања, како у погледу специјалне превенције, тако ни у погледу остварења генералне превенције, па се сходно наведеном и предлаже као у жалби блаже кажњавање окривљеног.

Насупрот изнетим жалбеним наводима браниоца окривљеног АА првостепени суд је приликом одлучивања о избору врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном имао у виду све околности из члана 54 КЗ које су од утицаја да кривична санкција буде правилно одабрана и њена висина правилно одмерена. Првостепени суд је од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио искрено држање окривљеног јер је признао предузимање радњи кривичног дела за које је осуђен, чиме је допринео бржем и лакшем утврђивању чињеничног стања, при томе је ценио његове породичне прилике, чињеницу да је отац малолетног детета, његово понашање након

извршења кривичног дела, да се добровољно предао полицијским службеницима и указао где је одбацио нож, да је поступао у стању смањене урачунљивости, да је исказао искрено кајање због својих поступака и свест о учињеној грешци и да има намеру да уреди свој живот, док је као отежавајућу околност на страни окривљеног судценио његову вишеструку ранију осуђиваност, од чега три пута за кривична дела са елементима насиља, за које дело је осуђен и у овом кривичном поступку, те је првостепени суд правилно нашао да има места примени одредбе члана 55а КЗ. Апелациони суд у Београду је приликом одлучивања о избору врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном имао у виду да је првостепени суд поред казне затвора у трајању од 4 године и 6 месеци коју је окривљеном утврдио за кривично дело тешка телесна повреда из члана 121 став 2 КЗ, истовремено окривљеном у смислу одредбе члана 67 став 1 КЗ опозвао условну осуду по пресуди Првог основног суда у Београду К бр.1465/18 од 15.01.2019.године којом му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци са роком провере од две године, па му је казну затвора у трајању од 6 месеци по наведеној пресуди узео као утврђену. Међутим првостепени суд је приликом одлучивања занемарио чињеницу да се ова условна осуда није могла опозвати, будући да је рок за опозив условне осуде у смислу одредбе члана 70 став 1 КЗ, истекао, па је овај суд поводом изјављених жалби јавног тужиоца ВЈТ-а у Београду и браниоца окривљеног АА адвоката Жељка Мијатовића, а по службеној дужности отклонио одлуку о опозивању условне осуде, која је окривљеном изречена пресудом Првог основног суда у Београду К бр. 1465/18 од 15.01.2019.године и првостепену пресуду преиначио само у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљеног АА за кривично дело тешке телесне повреде из члана 121 став 2 КЗ уважавајући, све како олакшавајуће, тако и отежавајуће околности осудио на казну затвора у трајању од 4 године и 6 месеци у коју казну му је урачунао време проведено у притвору, као у изреци ове пресуде, налазећи, а имајући у виду степен повреде заштићеног друштвеног добра, те степен кривице окривљеног да ће се казном затвора на коју је окривљени осуђен у потпуности остварити сврха кажњавања прописана одредбом члана 42 КЗ, а у оквиру опште сврхе кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

Са свега напред изложеног, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци пресуде на основу одредбе члана 459 и 457 ЗКП.

**Виши саветник-записничар
Тања Славковић, с.р.**

**Председник већа-судија
др Миодраг Мајић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић